

Et par af min storebrors mange eskapader på Askø.

Min storebror Erland (født i 1943) kunne der skrives mange historier om.

Da han var dreng var han lidt af en vild krabat, som af og til fik sig rodet ud i nogle situationer, som specielt vores far og mor ikke var glade for.

En gang min far og mor skulle til kaffe en søndag eftermiddag på Mejeriet, fik min bror nøje besked på, hvad han måtte ikke måtte, f.eks. sagde min far: ”Og du lader de små kalve være i stalden”. Det skulle min far aldrig have sagt, for straks fik min bror en gevaldig god ide.

Far og mor var dårligt nok kommet ud ad døren, før min brors kammerater stod på Toftegaard. ”Skal vi ikke prøve at lukke kalvene ud i det gode vejr?,” siger min bror. Som sagt så gjort. Og jeg skal da lige love for, der blev morskab på gården, for de fem kalve blev så ustyrlig glade over den friske forårsluft, at drengene ikke kunne holde dem – kalvene sled sig løs og drønedede ind i vores mors blomsterhave, som de i købet af ganske kort tid raserede på det groveste. Jeg vidste jo, at mor-Agnes blomsterhave, det var altså vores mors hjertebarn, så jeg løb alt, hvad jeg kunne hen til Mejeriet for at hente min mor og far.

I mellemtiden boltrede kalvene sig i haven – de slog op med bagbenene, og det der var værre - da min far og mor kom til, gav min mor et skrig fra sig, fordi hendes have var kommet til at se sådan ud. Kalvene blev indfanget, og drengene blev sat til at rydde op og fjerne høm-høm'er , som de kåde kalve havde efterladt i stor stil. Og de fik den værste straf de vidste: De skulle rydde møg ud en hel uge i kostalden!

Min bror og hans drengeskammerater var rigtig gode til at narre små naive piger. Da jeg var en femseks år fik jeg min første rokketand. Jeg rokkede og rokkede på den tand. Jeg ville så gerne have den ud, for jeg vidste jo, at der så ville komme en fin ny ”voksentand”, når mælketanden var væk.

”Den klarer vi”, sagde min bror og hans kumpaner . De bandt en stærk tråd om rokketanden, og satte tråden fast til bagagebæreren på min brors cykel. Så trådte min bror hårdt i pedalerne, cyklen drønedede af sted – desværre holdt tanden, men Mie blev slæbt bagefter cyklen med en del hudafskrabninger til følge.

Hos min mormor og morbror, som boede på Lilleø, var min storebror rigtig i kridthuset. Han blev for at sige det mildt, godt og grundigt forkælet af både min morbror, som den gang endnu var ungkarl og min mormor. ”Den dreng må alt”, sagde min morbror og smilende stort, ”om det så er at lukke grisene ud, må han det”. Men han smilede nu ikke, da min bror sådan bare for sjov prøvede at lukke grisene ud, da de voksne på gården sov middagssøvn.

Min far havde, som alle bønder havde den gang, en kasse med ”røgelse” til gæsterne. Der var cigaretter, cigarer og cerutter. En søndag eftermiddag var vi igen alene hjemme. Min bror og hans gode venner mente, at nu var det ikke for tidligt, de fik lært at ryge (de var omkring 10-11 år!). Kassen med ”røgelsen” var sat op oven på klokken i dagligstuen, men min bror fandt på at få rykket bordet

hen og en stol op på bordet, så kunne han nå kassen. Nu skulle der festes. Min bror tog den største cigar, han kunne finde. De andre gik mere forsigtigt til værks, de nøjes med en cigaret hver.

"Viggården" på Lillevej. Her t'lhørt min morfar og mormor Jens Chr. Hansen og Helga Hansen. Blev senere overtaget af min morbror Henry Hansen. Gården er desværre brændt, og i dag står der på grunden et stort gult træhus, som den nye ejer Sante har opført.

De så beundrende på Erland, som fik ild i den store cigar og derefter tog nogle ordentlige sug indad. Sådan gik der ca. fem minutter i stor tavshed, mens alle inhalerede.

Pludselig blev min bror helt grøn i hovedet, han dinglede rundt og begyndte at kaste op. De andre rygere smed deres cigaretter og løb alt, hvad de kunne.

Min bror blev mere og mere syg, og jeg begyndte at blive bange, så jeg løb hen for at hente min far og mor.

Jeg fortalte dem, at Erland var blevet ganske forfærdelig syg, og de brød straks op og løb i rask trav hjemad.

Min mor himlede op: "Åh, den stakkels dreng, Harry vi må ringe efter lægen på Fejø, måske er det blindtarmen".

Min bror lå op mod husgavlen helt grøn i hovedet og stønnede, som om hans sidste time var kommet. På vej ind mod telefonen, som var jo var inde i huset, kom min far forbi stedet, hvor drengene havde moret sig med ”røgelsen”.

Han vendte tilbage til min mor og den stakkels syge dreng, som lå og vandede sig på jorden: ”Agnes, jeg tror, den sygdom går over af sig selv, i morgen er han frisk igen”, sagde han med et slet skjult smil.

Næste dag gik min bror rundt og sagde: ” Jeg var meget syg i går og ved nu, at jeg aldrig nogen sinde vil begynde at ryge!”

Men se til, om knægten holdt det løfte?!